

Hvis vi så skal tage de tre forslag, som er til behandling nu, vil jeg starte med det forslag, der er fremsat af Venstre og De Konservative, og som jo har to elementer. Det ene er, at man åbner mulighed for, at der i ganske særlige tilfælde kan gøres brug af anonyme vidner – et forslag, som vi i Fremskridtspartiet ét hundrede procent støtter.

Vi har selvfølgelig ikke den holdning, at man i alle sager skulle kunne anvende anonyme vidner, og det skal selvfølgelig heller ikke være sådan, at en person bliver dømt alene på baggrund af anonyme vidneudsagn. Det hører selvfølgelig ingen steder hjemme. Men det vil være rimeligt i de ganske få tilfælde, som også bliver omtalt i forslaget – selv om det er noget malende omtalt: Pensionisten, der kommer forbi, eller den enlige mor med sine børn på en tilfældig spadseretur; altså jeg vil nok sige, at en enlig far på spadseretur også ville kunne komme i en situation, hvor man helst ikke vil stille sig op og fortælle, hvem af rockerne det var, der gjorde hvad. Så anonyme vidner er vi i Fremskridtspartiet ét hundrede procent tilhængere af, så længe det bliver brugt med måde.

Den anden del af forslaget går ud på at forhøje strafferammerne i de grove voldsparagraffer. Ja, vi støtter forslaget, vi skal også nok stemme for det, men vi er ikke helt overbevist om, at det er den rigtige vej at gå. Det, det handler om, er, at vi sikrer, at domstolene dømmer hårdere, når de dømmer, og så er det jo egentlig ligegyldigt, om der er 4 år i strafferammen, eller der er 100 år i strafferammen. Det, det gælder om for os, er, at man fra domstolenes side, fra myndighedernes side statuerer nogle eksempler og giver nogle straffe, der er til at tage og føle på. Ikke alene for at det skal have en præventiv effekt, så vi kan undgå, at gerningsmanden gør det igen, at han forstår, at det havde altså en konsekvens, men også for at andre kan se, at det er ikke vejen frem.

Ikke mindst er det Fremskridtspartiets klare opfattelse, at nogle af dem, som begår ganske grov vold, simpelt hen skal spærres inde i en periode, så vi andre lovlydige borgere i det mindste kan være fri for dem i den tid, hvor de sidder inde. Det er det, vi ønsker i Fremskridtspartiet, og det vil vi ikke lægge skjul på.

Jeg vil heller ikke lægge skjul på, at vi havde gerne set, at forslaget var blevet udformet på en lidt anden måde, nemlig at det tvang domstolene til at idømme nogle hårdere straffe. Det var jo et forslag, som oprindeligt blev fremsat af CD,

kan jeg huske. CD stillede forslag om, at man skulle hæve minimumsstraffen, så personen i det øjeblik, han bliver kendt skyldig, skal have så og så meget i straf. Det ville være noget, der ville batte. Det ville få domstolene til at rykke de straffe, man idømmer, højere op. For i det øjeblik, de milde straffe bliver rykket opad, er man også nødt til at skubbe resten højere op i systemet og på den måde udnytte de strafferammer, vi allerede har i dag.

Så er der regeringens forslag vedrørende ofrene. Jeg synes, det er godt, at vi nu får noget om ofrene. Men jeg må også sige generelt om de to forslag fra regeringen, med både statsministerens og justitsministerens udmeldinger omkring nytårstide, hvor man sprang op, nu skulle der gøres noget, at lige så snart ministeren havde sagt det, var der nogle radikale, der begyndte at sidde og gø i et hjørne, hvorefter man jo så faldt ned igen og sagde: Nå, men så må vi prøve at lave et eller andet kompromis. Og så fik man lige formuleret sig ud af det dér.

Det er synd, at Socialdemokratiet, som jo i virkeligheden er et ganske stort parti, på den måde bruger Det Radikale Venstre som laveste fællesnævner. Det synes vi er synd.

Men tilbage til forslaget om ofrene. Vi synes, det er rigtig godt, at man nu tager fat på ofrene. Vi synes, det er godt, at man har et helt forslag, hvor man diskuterer, hvordan vi kan forbedre ofrenes stilling. Det er ganske vist et lidt tyndt forslag; jeg vil senere komme tilbage til, hvorfor jeg mener det. Men vi er selvfølgelig helt indstillet på, at der skal være bedre mulighed for, at man kan få en bistandsadvokat til ofrene; vi er helt enige i, at der skal være bedre mulighed for erstatning for tort.

Noget af det, jeg har undret mig meget over, er, at specielt erstatningen for tort har været ganske vanskelig. Det er jo sådan, at det kun er i de allerallergroveste tilfælde af f.eks. voldtægt, at man kan tale om erstatning for tort; ellers er det så som så med det. Det synes jeg er synd, for det er en væsentlig psykisk belastning at blive udsat for vold. Det er det, og det bør der også gives en vis form for erstatning for.

Så er der det med de lokale oferrådgivninger. Ja, det vil vi ikke modsætte os. Lad os se, hvordan det virker, og så kan vi jo tage stilling til det til sin tid. Lad os prøve det. Intet skal være prøvet på det her område.

Med hensyn til konfliktrådene er det jo rigtigt, at den ordning ikke har været den store succes. Det er godt, at man nu udvider ordnin-